

MINEK

Mina olen Ella. Ma käin ikka veel teises klassis. See on sellepärast, et ma jäin istuma nagu ka kõik teised meie klassi õpilased ja isegi õpetaja. Nimelt jättis direktor meid klassi kordama, sest me ei osanud korrutus-tabelit ja õpetaja jäi istuma sellepärast, et ta ei osanud seda meile õpetada. Siiski on meil tore klass ja tore õpetaja. Õigemini oli, sest viimasel ajal oleme me pisut murelikud. Õpetaja nimelt hilineb.

Oli juunikuuhommik ja kooliaasta lõppemisest oli möödas juba rohkem kui kolm nädalat. Me seisime sadamakail ja ootasime koos oma vanematega õpetajat. Õpetaja hilines, ehkki olime kokku leppinud, et kohutume sadamas täpselt kell kaheksa.

Päike soojendas sadamasilda, mille külge Paterock kinnitatud oli. Paterock on väike laev, mis kuulub rokkstaar Elviirale. Me

olime kevadel Elviira päästnud, kui korteriühistu juhataja ta korterist välja tõsta ähvardas. Me olime päästnud ka õpetaja pere. Tänutäheks oli Elviira lubanud meile oma laeva laenata ja õpetaja oli lubanud meid purjetama viia. Kahju ainult, et õpetajat kusaigilt ei paistnud.

Me olime kõik minekuvalmis – kampsunid seljas, vihmamantlid kurguni kinni nõõbitud ja päästevestid ümber. Päike lõõmas ja meil kõigil oli palav.

Me jälgisime ringe, mis veepinnale ilmusid, nagu oleks keegi nähtamatuid kive vette loopinud.

„Merekoletised,“ arvas Samppa.

„Merekoletised ei ole nii väikesed,“ teadis Tuukka.

Tuukka teab kõike, sest ta on tark.

„Need on nende pojad,“ ütles Samppa. „Nad võivad poole minutiga terve elevanti nahka pista, nii et ainult luukere alles jääb.“

„Nüüd räägid sa piraajadest,“ märkis Hanna.

Hanna on alati nii asjalik.

„Ei räägi. Ma räägin elevantidest,“ parandas Samppa.

„Ma keeran sellel elevantil londi sõlme, kui sa veel temast räägid,“ ähvardas Pukari.

„Pealegi elavad piraajad ja elevantid eri maailmajagudes,“ teadis Tuukka.

„Vahet pole. Ma rääkisingi hoopis merekoletistest,“ jorises Samppa.

„Need on kalamaimud,“ ütles Tiina.

Me vaatasime imestunult Tiinat. Tiina on nii tavaline.

„Ma ei mõista, kuidas kalamaimud võivad elevanti londi sõlme keerata ja terve maailmajao ära süüa,“ imestas Pate.

Me ei jaksanud Patele kõike üle seletada. Nimelt oli meil jube palav.

„Kas võib vihmamantli ära võtta?“ küsisin mina.

„Ei või. Merel võib sadada,“ vastas isa.

„Kas võib kampsuni ära võtta?“ küsis Tiina.

„Ei või. Merel võib tuuline olla,“ vastas Tiina isa.

„Kas võib päästevesti ära võtta?“ küsis Hanna.

„Ei või. Merel võib uputada,“ vastas Hanna ema.

„Kas võib mütsi ja kindad ära võtta?“ küsis Samppa.

„Ei või. Kas sul ikka varulabakud on kaasas?“ muretses Samppa ema.

„Ma annan kõigile vastu pükse, kui ma midagi ära võtma pean,“ ähvardas Pukari.

„Meie poisil on nii elav fantaasia,“ kiitis Pukari isa.

„Kas võib riided ära võtta?“ küsis Pate.

„Hea mõte,“ innustus Pate isa. Mõlemad heitsid kohe üleriided seljast ega märganudki, kuidas õpetaja auto sadamakai äärde keeras.

Õpetaja tuli autost välja. Talle järgnesid õpetaja naine ja veel keegi väikest kasvu naine. Kui arvestada, et autos olid ka kõigi kolme reisikotid, päästevestid ja päästerõngas, siis oli selles autos tema suurust silmas pidades päris palju rahvast ja kraami – nimelt oli õpetaja auto vaevu suurem kui tikutoos. Õnneks olid õpetajad taibanud siiski lapse ja koerad hoidja juurde jätta.

„Ruumikas pereauto,“ imetles minu isa.

„Kindlasti väga praktiline – selle võib kas või magamistuppa parkida,“ märkis Tuukka isa.

„Voodi alla,“ lisas Tiina isa.

„Mul oli väiksena samasugune. Tõsi küll,

minu omal olid pedaaliid ja see sõitis kiiremini,“ meenutas Pukari isa.

„Väike auto kulutab vähem bensiini,“ märkis õpetaja.

„Ja suur auto kulutab vähem närve,“ ütles Tuukka isa ja siis hakkasid kõik isad naerma.

Me pisut imestasime, et õpetaja üldse ei naernud, kuigi ta on ju ka isa.

Kõigele lisaks näis õpetaja natuke närvi-line, kui ta meid Paterocki ette üles rivistas.

Reisile olid tulemas Hanna, Tiina, mina, Tuukka, Samppa ja Samppa ema, Pate ja Pate isa ja muidugi Pukari. Teised lapsevanemad olid kõigest saatma tulnud. Päike soojendas ja meil oli endiselt palav, muidugi välja arvatud Patel ja Pate isal, kes olid kõik riided peale aluspükste seljast võtnud. Meile tegi natuke nalja, et nad mõlemad kandsid raketipiltidega aluspükse.

Õpetaja ja see väike naine seisid rivi ees. Naisel olid jalas rohelised püksid ja paksu tallaga matkasaapad. Tal oli seljas roheline matkavest, millel oli vähemalt tuhat taskut. Ehkki naine oli väike, näis ta meile palju suurem kui õpetaja. Põhjuseks olid kindlasti naise silmad. Tema pilgu kõrval tundus

ka lõõskav päike mõnusalt jahe.

„See siin on meie reisijuht. Ta teab merest, loodusest ja ellujäämisest kõike. Ta on tõeline emake loodus, kui lubate mulle väikest sõnamängu,“ ütles õpetaja naeratades.

„Ei luba,“ ütles väike naine. Tema naeratus oli sama soe kui Antarktika liustikujää, mispeale ka õpetaja naeratus suule tardus.

Õpetaja läks autosse midagi otsima, samal ajal kui õpetaja naine meid laevale juhatas. Me vaatasime laevast, kuidas õpetaja autost väljus, käes uhiuus kaptenimüts. Ta silitas mütsi hellalt ja hõõrus väikese kuldse ankru läikima. Õpetaja näol oli lai naeratus. Kuid enne veel, kui ta jõudis mütsi pähe panna, napsas reisijuht tal selle käest ja pani kaptenimütsi endale pähe.

„Aitäh,“ ütles reisijuht.

„Aga ma arvasin, et mina olen kapten,“ arvas õpetaja.

„Valesti arvasite. Kas meil on kokkulepe või ei ole?“ küsis reisijuht.

„On,“ ütles õpetaja.

„Aitäh mütsi eest,“ naeris reisijuht ja astus laeva.

Me imestasime, miks õpetaja kaile seisma

jäi. Ta vaatas meid. Me olime muidugi vägev vaatepilt. Õpetaja oli kindlasti meie üle jube uhke, kui me seal nagu meresõdalased rivis seisime, välja arvatud Samppa, kes roolikambri taga nuttis, sest tema ema oli keelanud tal reelingule liiga lähedal seista, ning muidugi Pate ja Pate isa, kes oma raketitrussikutes mööda laeva ringi silkasid. Pukari aga mossitas laevaninas, sest tal oli mossitamine ära keelatud, aga me ülejäänud seisime uljalt rivis ja ootasime õpetajat, kelle pilk aina ebalevamaks muutus.

„Kallis, kas sa ei tulegi?“ küsis õpetaja naine.

„Küll te ilma minuta ka hakkama saate.“

Õpetaja pööras selja, et minema sammuda, kuid ei jõudnud kuigi kaugele, kui juba kõigi isad ja emad tal jalust ja käsist kinni haarasid ning õpetaja laeva tassisid. Õpetaja ei oleks kindlasti merre kukkunud, kui ta poleks ise nii palju siputanud. Õnneks oli õpetaja naisel päästerõngas käeulatuses ja ta viskas sellega õpetajale väga täpselt vastu pead.

„Hea mõte,“ rõõmustas Pate isa, kui ta õpetajat vees nägi, ja hüppas samuti vette.

„Hea mõte,“ hüüdsime me kõik ning hüppasime õpetajale ja Pate isale järele.

„Halb mõte,“ ütles reisijuht tõredalt.

See tundus meile kummaline, sest meie kõigi meelest oli vesi mõnusalt jahe.